

Nicolae Ursulescu, *Dacia în cadrul lumii antice*, Editura Unirea, Iași, 1992, 60 p. + X planșe de text

Răspunzând unei nevoi firești de sinteză asupra istoriei străvechi și vechi a spațiului carpato-danubiano-pontic, N. Ursulescu reușește în pagini de o rară densitate să creioneze locul și rolul daco-geților și a civilizației acestora în lumea contemporană lor.

Cuvântul înainte intitulat *O nouă investigație a universului traco-dacic* (p. 5-8) semnat de Victor Spinei evocă importanța acestei lucrări și personalitatea autorului ei. Subliniind motivația care a stat la baza demersului său în *Argument* (p. 9-11) N. Ursulescu ne precizează că "în timp ce originea noastră romană ne dă mândria apartenenței la o mare civilizație europeană, originea dacică ne leagă cu mii de fire de specificul civilizației carpatice" rezultând de aici necesitatea și dorința de a reliefa prin analize comparative individualitatea și originalitatea civilizației daco-getice în contextul civilizațiilor antichității.

În primele două capitole *Civilizațiile carpatice străvechi-bază a evoluției istorice ulterioare* (p. 12-22) și *Etnogeneza tracilor* (p. 23-26) autorul sintetizează cele mai noi și mai importante descoperiri referitoare la preistoria și protoistoria teritoriului carpato-danubiano-pontic, subliniind vechimea locuirii umane pe aceste meleaguri, permanența acestora în epocile istorice vechi, și evidențiind cele mai de seamă creații materiale și spirituale ale civilizației paleolitice, neo-paleolitice și epocii bronzului, comparabile ca valoare cu realizările contemporane din Orient sau Europa. Prezentând procesul de etnogeneză tracică ca o împletire între civilizațiile autohtone eneolitice târzii cu elementele etno-lingvistice pătrunse dinspre stepele nord-pontice, N. Ursulescu evidențiază continuitatea istorică, culturală și etnologico-antropologică între vechile și noile populații ale Europei.

După punctarea vechimii etnogenezei tracice, în capitolul *Traco-daco-geții în contextul lumii antice* (p. 27-40) arată că etnosul traco-daco-get a creat o civilizație și o viață spirituală originală, receptând creator diferitele influențe pe care le-au primit din partea ilirilor, sciților, grecilor, celților, bastarnilor, sarmaților, romanilor, materializate prin numeroase realizări deosebite în sistemul moral și religios, construcțiilor militare, civile și sacre, în cunoștințele științifice și arte etc., atingând faza protourbană în sec. I î.Hr.-I d.Hr.

În cel de-al patrulea capitol *Organizarea statală a Daciei în raport cu alte formațiuni social-politice ale antichității* (p. 41-55), în ciuda izvoarelor scrise reduse numeric sau lacunare, N. Ursulescu reușește să reconstituie structurile societății dacice făcând permanente comparații cu popoarele care "beneficiază" de știri literare detaliate: tracii sudici, celții și germanii. Astfel, subliniază caracterul stratificat al societății, caracterul tribut

al relațiilor sociale, nașterea și evoluția structurilor statale dacice până la Burebista și Decebal, acestea atingând un stadiu înalt de dezvoltare, dar inferior celui propriu civilizației greco-romane, fapt ce a favorizat procesul de romanizare.

Rezumatul în limba franceză (p. 56-58) și abrevierile (p.59), încheie această lucrare care, deși scurtă, cuprinde întreaga esență a problemelor abordate și se constituie ca un util îndrumar pentru cercetările viitoare referitoare la complexa civilizație și cultură daco-getică.

Dumitru Boghian